

Arrest

nr. 185 750 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D.G. PIERRE, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2011 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 10 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 februari 2012, bij arrest met nummer 74 788, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 maart 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 23 maart 2012 wordt een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 23 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 27 november 2013 onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad op 7 april 2014 bij arrest met nummer 122 164 verworpen. Op 27 november 2013 wordt eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dat op 10 december 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

Op 28 april 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en legt hij een inreisverbod voor de duur van 2 jaar op. Tegen deze beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot de nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 16 januari 2015 met arrestnummer 136 405 wordt het beroep verworpen.

Op 30 januari 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag zonder voorwerp verklaard wordt. Dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot de nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 17 september 2016 met arrestnummer 152 774 wordt het beroep verworpen.

Op 14 april 2017 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1): naam: H.(...) voornaam: H.(...) geboortedatum: 03.09.1986 geboorteplaats: G.(...) nationaliteit: Kosovo In voorkomend geval, ALIAS: wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen: Artikel 7, alinea 1:

§ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

§ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden aangetekend verstuurd of werden betekend op 17.02.2012 (bijlage 13qq van 14.02.2012), op 29.03.2012 (bijlage 13quater van 29.03.2016), op 10.12.2013 (bijlage 13 van 27.11.2013), op 30.09.2014 (bijlage 13 van 16.09.2014) en

op 19.05.2015 (bijlage 13 van 29.04.2015). Bovendien werd aan betrokkene op 30.09.2014 reeds een inreisverbod van 2 jaar betekend waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Op 30.05.2011 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 10.11.2011.. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. De RVV verwierp betrokkenes beroep definitief op 08.02.2012. Aan betrokkene werd op 17.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) per aangetekende zending, geldig 7 dagen betekend. Op 27.03.2012 heeft betrokkene een nieuwe asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de DVZ op 29.03.2012 (bijlage 13 quater). Deze beslissing werd betekend aan betrokkene dezelfde dag met een bevel om het grondgebied te verlaten 7 dagen. BIJLAGE 13 SEPTIES CID - 6821366 2 Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene diende op 23.01.2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27.11.2013 en deze beslissing werd aan hem betekend op 10.12.2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13 van 27.11.2013). Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. De RVV verwierp betrokkenes beroep op 07.04.2014. Op 28.04.2014 diende betrokkene een tweede aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19.09.2014 en deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 30.09.2014 met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 16.09.2014) en een inreisverbod van 2 jaar (bijlage 13sexies van 16.09.2014). Betrokkenes beroep tegen deze beslissingen werd op 16.01.2015 door de RVV verworpen. Vervolgens diende betrokkene een derde humanitaire regularisatieaanvraag in. Deze derde 9bis aanvraag werd op 29.04.2015 door de DVZ zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing werd op 19.05.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 29.04.2015). Betrokkenes beroep tegen deze beslissingen werd op 17.09.2015 door de RVV verworpen. Het feit dat betrokkenes broers R.(...) en H.(...) de Belgische nationaliteit hebben verkregen en in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van zijn broer H.(...). Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn broers behoeft. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broers en hun gezinnen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene werd op 10/12/2013 door de gemeente Borgloon meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011) Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. »

Op 14 april 2017 legt de gemachtigde eveneens een inreisverbod voor de duur van drie jaar op.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij betoogt dat zij reeds wordt vastgehouden met het oog op een repatriëring naar Kosovo en dat indien zij een beroep doet op de gewone procedure een uitspraak van de Raad te laat zal komen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de repatriëring voorzien is op maandag 24 april 2017.

Het uiterst dringend karakter van de vordering blijkt in voorliggende zaak duidelijk uit de uiteenzetting van de verzoekende partij en wordt door verweerder ook niet ter discussie gesteld.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

[...]

Ten eerste verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene. Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat: "Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt: "6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". 8 Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is. Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet . Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

9 Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn Belgische broers in België verblijven. Verwerende partij stelt dien aangaande het volgende in de bestreden beslissing: “Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van zijn broer H.(...). Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn broers behoeft.” Verzoeker vormde voor zijn administratieve aanhouding één gezinscel met zijn Belgische broer en diens gezin. Dit gegeven wordt niet ontkend door verwerende partij. Uit het administratief dossier en de thans bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker aan ernstige psychische aandoeningen lijdt, waarvoor hij – sedert zijn aankomst in België - in ambulante psychische behandeling is (Stukken 2 e.v.). Verwerende partij gaat kort door de bocht, door te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat hij mantelzorg behoeft van zijn Belgische broer(s), wijl hij al enkele jaren samenwoont met zijn Belgische broer(s) en zij dagdagelijks mantelzorg aan hem verlenen. Bovendien dwingt zich de vraag op of verwerende partij aan verzoeker de mogelijkheid heeft gegeven tijdens zijn administratieve aanhouding om zulks aan te tonen middels actuele en pertinente medische stukken. Verzoeker lijdt aan een zware ziekte waarvoor elke vorm van sociale, familiale of mentale bijstand noodzakelijk is voor zijn herstel. Dat blijkt onstuitbaar uit de diverse medische attesten van de behandelende geneesheren dewelke al reeds aan zijn AD werden toegevoegd. Bovendien woonde verzoeker onder hetzelfde dak als zijn Belgische broer met wie hij gemeenschappelijk zijn belangrijkste huishoudelijke aangelegenheden regelde. Deze mantelzorg werd doorlopend en regelmatig verleend door zijn Belgische broer(s) en diens gezin. Er wordt door dezelfde behandelende arts gestipuleerd dat continuering van mantelzorg door familie ten zeer aangewezen is. De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. de zorgwekkende medische toestand van 10 verzoeker en de daaraan verbonden onontbeerlijke mantelzorg vanwege zijn Belgische broer(s), terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, aangezien de medische stukken zich al reeds in het administratief dossier bevonden. Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond. Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen. Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet. »

3.2.2. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden aangetekend verstuurd of werden betekend"*. Hierna wordt een overzicht gegeven van de verschillende bevelen en inreisverbod die aan de verzoekende partij werden betekend.

Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens is in rechte met verwijzing naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet als in feite gemotiveerd. Voorts wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd omtrent het gegeven dat de broers van de verzoekende partij in België wonen, dat de verzoekende partij bij een broer woont, maar dat zij niet aannemelijk maakt mantelzorg nodig te hebben. Voorts wordt gewezen op het gegeven dat de broers de verzoekende partij regelmatig in Kosovo kunnen bezoeken en dat zij met moderne communicatiemiddelen contact met mekaar kunnen onderhouden.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt in ieder geval niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

De verzoekende partij betwist noch weerlegt de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die aanleiding gaven tot het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding, maar zij betwist dat zij geen mantelzorg van haar broers nodig heeft. Ze wijst op het gegeven dat ze met een broer en zijn gezin samenwoont en dat de broer de dagdagelijkse zorg voor de verzoekende partij op zich neemt.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt dat: *"Het feit dat betrokkene's broers R.(...) en H.(...) de Belgische nationaliteit hebben verkregen en in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van zijn broer H.(...). Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn broers behoeft. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's broers en hun gezinnen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."*

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij omwille van haar ernstige psychische aandoening afhankelijk is van de dagdagelijkse mantelzorgen van haar broer(s). Om haar psychische problemen te staven verwijst de verzoekende partij naar 4 medische attesten, met name het medisch attest van 19 april 2017, van 8 maart 2012, van 29 november 2011 en medische attesten uit Kosovo. In deze stukken wordt verklaard dat de verzoekende partij lijdt aan een PTSS met depressie. In dit verband wijst de Raad ervoor eerst op dat de stukken waarvan de verzoekende partij stelt dat het medische attesten uit Kosovo zijn, stukken zijn die in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld. Bijgevolg diende ze vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 van het PrRvV. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, worden deze stukken uit de debatten geweerd. Voorts wijst de Raad er ook op dat de stukken van 8 maart 2012 en 29 november 2011 waarvan zij stelt dat het medische attesten zijn opgesteld door geneesheren, geen stempel en RIZIV-nummer van de arts bevatten. Bijgevolg kan niet met zekerheid gesteld worden dat de documenten uitgaan van een arts. Het gegeven dat de naam van de arts en het adres vermeld is doet hieraan geen afbreuk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, de verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 april 2015 gesteld heeft dat: *"gezondheidstoestand: betrokkene legt medische attesten voor. Er zouden evenwel nergens in vermeld dat betrokkene omwille van zijn medische problemen niet zou*

kunnen reizen. Er wordt dan ook niet dienstig aangetoond dat de medische elementen een verwijdering zouden verhinderen". Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 april 2015 heeft de verzoekende partij beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 17 september 2016 met arrestnummer 152 774 wordt het beroep verworpen, waardoor voormeld bevel om het grondgebied te verlaten definitief geworden is.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2014 gesteld heeft dat: *"betrokkene legt medische attesten voor. Echter, betrokkene werd reeds in de vorige beslissing art 9bis dd 27.11.2013 de mogelijkheid gegeven om een aanvraag art 9ter in te dienen doch hij heeft nagelaten dit te doen. Bovendien dateert het voorgelegde medisch attest van 2012. Betrokkene laat na om een recent medisch attest voor te leggen. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor hem, omwille van zijn eventuele medische problemen, onmogelijk is om te reizen"*. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2014 heeft de verzoekende partij beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 16 januari 2015 met arrestnummer 136 405 wordt het beroep verworpen.

Uit voormelde gegevens blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden heeft met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu de verzoekende partij wederom op dezelfde psychische problemen wijst, schrijven van 8 maart 2012 en 29 november 2011 bijbrengt, maar niet aannemelijk maakt dat haar gezondheidstoestand sinds het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 april 2015 gewijzigd is. Evenmin blijkt dit uit het attest van 19 april 2017, daar voormeld attest enkel aangeeft dat de geneesheer de verzoekende partij de voorbije jaren sporadisch tijdens het spreekuur gezien heeft. Het attest preciseert niet waarvoor de verzoekende partij bij deze geneesheer in behandeling is en waarom zij sporadisch naar het spreekuur komt. Ook maakt het attest van 19 april 2017 geen melding van (zware) psychische problemen. Laat staan dat het attest van 19 april 2017 aantoonde dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet naar haar land van herkomst kan worden gerepatriëerd.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij meermaals gewezen heeft op de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Immers, in haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wees de verzoekende partij op psychische problemen. Vandaar dat de gemachtigde onder meer in de beslissing van 27 november 2013 stelt dat: *"Betrokkene beweert dat hij, omwille van zijn gezondheidstoestand, niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien dit een ernstig risico zou inhouden voor zijn gezondheid en dat hij hiervoor medisch wordt behandeld. Hij legt als bewijs hiervan medische attesten voor. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S., 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de sectie 9ter van de Dienst Humanitaire regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59 B te 1000 Brussel."* Reeds in de beslissing tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag van 29 maart 2012 had de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gesteld dat: *"betrokkene een medisch rapport voorlegt om aan te tonen dat hij een posttraumatisch stresssyndroom heeft opgelopen; het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procédure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken."* De procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is specifiek bedoeld voor personen die menen dat ze:

- ofwel lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen –

- ofwel lijden aan een ziekte die weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat zij naar het land van herkomst worden teruggeleid, maar doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, er een reëel gevaar bestaat dat zij een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan. *In casu*, heeft de verzoekende partij gelet op haar beweerde gezondheidstoestand het echter niet nodig geacht om een dergelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Voorts betoogt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij mantelzorgen van haar broers geniet. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar het gegeven dat ze met haar broer H.H. samenwoont en naar het attest van 19 november 2017 van de geneesheer. Voor het overige brengt de verzoekende partij geen andere stukken bij waaruit blijkt dat ze effectief mantelzorg van haar H.H. en H.R. krijgt. Het gegeven dat de verzoekende partij met haar H.H. en zijn gezin samenwoont, toont op zich niet aan dat de verzoekende partij van hem afhankelijk is of van hem mantelzorg van hem krijgt. Daarenboven maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze mantelzorg dient te krijgen. Geen enkel van de door haar voorgelegde documenten attesteert dit. In het medisch attest van 19 november 2017 wordt enkel gesteld dat de verzoekende partij voor haar verblijf in België volledig van haar twee broers afhankelijk is. Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij mantelzorg nodig heeft. Het gegeven dat de verzoekende partij aan een arts verklaarde dat zij voor haar verblijf in België van haar broer afhankelijk is en deze dit acteerde, zegt iets over de goedgelovigheid van deze arts doch is geen objectieve vaststelling die de motieven van de bestreden beslissing ontkracht. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich nooit op haar gezinsleven met haar broers beroepen heeft en het gegeven dat ze mantelzorgen van hen krijgt. In haar verscheidene aanvragen verwees de verzoekende partij in algemene termen naar een vrienden- en kennissenkring en dat ze psychische problemen heeft, maar in geen enkele aanvraag zet de verzoekende partij uiteen dat zij omwille van haar gezondheid afhankelijk is van haar broers en dat zij mantelzorg van hen krijgt. Ook voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij dit niet aangehaald. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij het indienen van haar asielaanvraag op 30 mei 2011 verklaard heeft dat zij enkel een verre neef H.R. in België heeft. Deze verre neef woont in Borgloon. Voorts verklaart de verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij geen broers en zussen in België heeft. Heden stelt de verzoekende partij dat H.R. haar broer is, maar brengt hiervan geen begin van bewijs bij. Ze legt enkel de identiteitskaart van H.R. voor, waaruit enkel de nationaliteit van H.R. blijkt maar niet de bloedverwantschap met de verzoekende partij. Uit de vragenlijst van 29 maart 2012 dat de verzoekende partij ingevuld heeft bij haar tweede asielaanvraag blijkt dat de verzoekende partij wederom alleen haar neef vermeld die haar helpt omdat ze geen bestaansmiddelen heeft.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd of betwist.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij nog de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn aanvoert, wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn is. In dit verband wijst de Raad erop dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Zij kan niet dienstig de schending ervan inroepen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan

slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS